

И. А! мамо, това никоѣ не може каза, и ты не можешъ гы прече въ всичкыя-тъ си животъ.

М. Добрѣ, Иванчо: душа-та ти ще живѣе толкова години, колкото струватъ всичкы-ти знакове, които сѣ въ таблицы-ты.

И. А послѣ ще умре ли тя?

М. Нѣ, Иванчо, тя не ще да умре, но ще да живѣе още толкова години колко-то сѣ знакове-ти въ таблицы-ты, и тогава пакъ не ще да умре, но ще да живѣе още толкова години, колкото струватъ всичкы-ты тѣя знакове написани на сто купа отъ такыва таблицы, и турнати на другы хилядо такыва купове; и просто да речемъ, колкото можешъ да си представишь отъ землѣ-тѣ до небо-то, единъ купъ вързъ другъ, и пакъ нито тогава ще да умре душа-та ти, но ще да живѣе вѣчно, и никога не ще да умре, никога.

И. А! мамо, колко време ще живѣе душа-та ми! не могъ да представѣхъ на умъ-тъ си колко години! Но гдѣ ще живѣе? Гдѣ отхожда душа-та като умре тѣло-то? Кой ще ся грыжа за душѣ-тѣ ми? Що ще да прави тя? Ще може ли пакъ да мысли? Ще иджтъ ли всичкы-ты наши души на едно мѣсто? сирѣчь и моя-та и твоя-та и Еленкына-та, като умремъ. Знаешъ ли това? Ако знаешъ, молѣхъ ти ся кажи ми го, защото много желѣхъ да ся научѣ за тѣя нѣща.

М. Нѣмаме сега време, Иванчо: подирѣ